

Brødrene Hals's Koncertbureau.

Edvard Grieg

giver

Onsdag den 9de Oktober Kl. 8

med velvillig Bistand af

Frøken Ellen Nordgren og Hr. Violinist Gustav Lange

Koncert

i Brødrene Hals's Koncertsal.

Program:

1. Sonate Nr. 3. Op. 45. C-Moll for Violin og Piano.
 - a) Allegro molto ed appassionato.
 - b) Allegretto espressivo alla Romanza.
 - c) Allegro animato.

Hr. Lange og Komponisten.
2. Op. 44. „Fra Fjeld og Fjord“, Reisminder.
 - a) Prolog.
 - b) Ragna.
 - c) Ragnhild.

Frk. Ellen Nordgren.
3. Fra Holbergs Tid. Suite i gammel Stil for Piano Solo.
 - a) Prælude. b) Saralande. c) Gavotte. d) Air.
 - e) Rigaudon.

Komponisten.
4. Romancer.
 - a) Solveigs Vuggevise.
 - b) Tak for dit Rad.

Frk. Ellen Nordgren.
5. Op. 43. Lyriske Stykker.
 - a) Sommerfugl. b) I Hjemmet. c) Ensom Vandrer.
 - d) Småfugle. e) Erotik. f) Til Foråret.

Komponisten.
6. Romancer.
 - a) Fra Monte Pincio.
 - b) En Svane.
 - c) Eit Syn.

Frk. Ellen Nordgren.

Samtlige Kompositioner af Koncertgiveren.

Koncert-Flygel af Brødrene Hals's Fabrik.

Fra Fjeld og Fjord. Reisminder af Holger Drachmann.

Prolog.

(På Skiveggen, ind mod Jotunheim).

Jeg ved ei, hvad der rorer sig
så sølsomt i mit Bryst;
men Kvinden, som sig venter,
sitrer i samme Lyst:
En Anselernes Gysen
med stille Brand i Kind —
og så med Et, så skjærer Lykken
som en Jubel ind!

Jeg ved ei, hvad der føre mig
i disse Verdner ind;
hvad har jeg vel tilfældes
med Snefond og med Tind:
Jo, jo, mit eget lille,
fast usselige Jeg,
o Fjeldeskjød, vil ind
og blive Foster hos dig!

Og når dit Hjerte rorer sig,
sa slår det i mit Bryst:
vi To, som samme Verdner
sitrer i samme Lyst:
en Strøm af Renhed stræber op
hejt over Brø og Tind,
og gennem Elvens Hulken
som en Fødselsjubel ind!

Ragna.

O Ragna, hvor dog Tiden går.
forleden var du fire År
og dine Barnepine så
sa dybt på mig, så dunkelblå.

Ind under Fjeldesiden grå
et Tjern, et drømmende jeg så,
hvori jeg fandt slet ingen Bund —
da taled Tjernet Pigemund:

„Hernede drømmer Livet selv;
det næres af en rastløs Elv;
det stiger længsomt, År for År
tilsidst en Huldre for dig star!“

O Ragna, hvor dog Tiden går;
forleden var du fire År
og dine Barnepine så
sa dybt på mig, så dunkelblå!

Ragnhild.

Å, der var en Jente,
som vi så ombord,
alt det velbekjendte
fik da nye Ord.
Alt tog til at synges,
Fjord og Fjeld i Klynge,
da vi drog afsted,
så vi selv sang med.

Når den Reise endte,
ved jeg ei forvist;
men den vakre Jente
bed Farvel tilsidst.
Da lå Fjeldet ode,
for det sidste Møde
Bølgens Mund var lukket,
Dagens Lys blev slukt.

Men i hver en Jente —
da hun længst var væk —
øined jeg bekjendte
store, skønne Træk;
og bag Fjeldmuren,
gennem Ahnatures,
over Sneen blå
Ragnhild grant jeg så.

Selveigs Vuggevise.

Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet paa sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilset ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang.
Nu er han saa træt.
Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Ibsen.

Tak for dit Råd.

Tak for dit Råd,
men jeg lægger min Haad
ind i Brændingens Brus
til det fristende Sus.
Om end Reisen skal blive
den sidste jeg gjør,
jeg ma prøve
hvad ikke jeg prøvede før.
Ei blot til Lyst
jeg forlader din Kyst,
jeg ma Storsjøen nå,
jeg ma Havstyrien få.
Jeg ma Kjelen se,
når den krængende skjær,
jeg ma friste hvor langt
og hvor længe det bær.

Ejersøn.

Fra Monte Pincio.

Aftenen kommer, Solen star rød,
farvende Straler i Rummet henskyllte
Lyslængslens Glans i nendelig Fylde,
Fjeldet forklæres som Åsyn i Død.
Kuplernes gløder, men længere borte.
Tagen langs Markernes blaallige Sorte
vugger opover som Glenselen før:
over hin Dal dækker tusen Års Slør.
Aften, hvor rød og varm
blusser af Folkelarm,
glødende Hornmusik,
Blomster og brune Blik.
Tankerne stræber i Farver og Toner
trofast mod det, som forsoner.

Stille det bliver, end dunklere blå,
Himmelen våger og venter; — opunder
Fortid, som drømmer, og Fremtid, som stunder,
usikre Blus i det rugende Grå!
Men de vil samle sig! Roma fremstige
lystændt en Nat for Italiens Rige:
Klokkerne kime, Kanonerne sla,
Minnerne flamme på Fremtidens Blå!
Yndig om Hab og Tro
op mod nygifte To
jubler en Sanger til
Cithar og Fløitspil.
Stærkere Længsler får barnesød Hvide!
mindre tør vægne og smile.

Bjærnsøn.

En Svane.

Min hvide Svane,
du stumme, du stille,
hverken Slag eller Trille
lod Sangrøst ane.
Angst beskyttende
Allen som sover,
aldrig lyttende
glød du henover.

Men sidste Mødet,
da Eder og Øine
var lenlige Løgne,
ja da, da lod det!
I Toners Føden
du sluttet din Bane,
du sang i Doden,
du var dog en Svane!

Ibsen.

Eit Syn.

Ein Gjente eg sag
som gjorde meg fjag,
det var, som eg det skulde droyma.
Eg sag meg so søl,
eg minnes det vel:
eg aldrig det kjem til at gloyma.
Som naglad eg stod
og raudnaad som Blod,
Det gjekk for Øyra mit som Lunda;
eg sag heme der,
eg ser heme her,
eg ser heme best når eg blundar.
Om Lit og om Lag
og Anlidets Drag,
og al hennes Venleik og Søla,
og Augo, som brann,
eg segja ei kan:
eg ser det, men kan inkje mæla!
Eg fer det vel sjå,
men aldrig kan få!
Hvi syna seg for meg hun turvte?
So ljøs og so rein
som Sqli hun skein,
men burte, og burte, og burte!

Vinje.